

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 19 32 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 400.A.5-3-0
31. marts 2014

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
A-1/13	Avis au titre de l'article 218, paragraphe 11, TFUE Spørgsmålet vedrører: Henhører en accept af et tredjelands tiltrædelse i Haagerkonventionen af 25. oktober 1989 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser under Unionens enekompetence?	MF	01.04.13

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Processkridt	Dato
C-112/13	A Sagen vedrører: I. Kan det af det EU-retlige »ækvivalensprincip« ved gennemførelsen af EU-retten vedrørende en procedureordning, hvori de almindelige domstole, der skal træffe afgørelse vedrørende sagens realitet, ganske vist også skal efterprøve, om love er i strid med forfatningen, men ikke har kompetence til generelt at ophæve love, idet dette blev forbeholdt en forfatningsdomstol, der er organiseret på en særlig måde, udledes, at de almindelige domstole i de tilfælde, hvor en lov er i strid med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »charteret«), under proceduren også skal henvende sig til forfatningsdomstolen med henblik på generel ophævelse af loven og ikke blot kan undlade at anvende loven i det konkrete tilfælde? II. Skal chartrets artikel 47 fortolkes således, at den er til hinder for en procedurebestemmelse, hvorefter en ret, der ikke har international kompetence, beskikker en fraværskurator for en part, hvis opholdssted ikke kan fastlægges, og denne derefter ved »at give møde« bindende kan udvirke den internationale kompetence? III. Skal artikel 24 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »forordning nr. 44/2001«) fortolkes således, at sagsøgte alene »giver møde« som omhandlet i denne	GA	02.04.13

	bestemmelse, når den relevante processuelle handling foretages af den sagsøgte selv eller af en af den pågældende befuldmægtiget retsrepræsentant, eller gælder dette også ubegrænset, når der gives møde ved en i henhold til den enkelte medlemsstats lovgivning beskikkede fraværskurator?		
C-345/13	<p>Karen MillenFashions</p> <p>Sagen vedrører: 1. Henset til den individuelle karakter af et design, som påstås at være berettiget til at blive beskyttet som et uregistreret EF-design i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design, skal det helhedsindtryk, designet giver den informerede bruger i den i forordningens artikel 6 omhandlede forstand, da bedømmes under henvisning til, om det adskiller sig fra en sådan brugers helhedsindtryk af (a) ethvert individuelt design, som tidligere er blevet offentliggjort, eller (b) enhver kombination af kendte designbestanddele af fleresådanne ældre design? 2. Er en EF-designdomstol forpligtet til at anse et uregistreret EF-design som gyldigt i henhold til artikel 85, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design, når rettighedshaveren blot antyder hvad der udgør designets individuelle karakter, eller er rettighedshaveren forpligtet til at bevise, at designet har individuel karakter i overensstemmelse med forordningens artikel 6?</p>	GA	02.04.13
C-114/12	<p>Kommissionen mod Rådet</p> <p>Sagen vedrører: Afgørelse truffet af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, vedrørende Den Europæiske Unions og medlemsstaternes deltagelse i forhandlinger om Europarådets konvention om beskyttelse af radio- og fjernsynsforetagendernes rettigheder, annulleres. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	03.04.14
c-301/12	<p>Cascina Tre Pini</p> <p>Sagen vedrører: a) Er en national bestemmelse (så som artikel 3, stk. 4a, i DPR 357/97), der fastsætter en beføjelse for regionerne og de autonome provinser til af egen drift at foreslå revision af LAF'erne uden samtidig at fastsætte en forpligtelse for disse myndigheder til at træffe foranstaltninger, i tilfælde hvor private ejere af områder, der er omfattet af LAF'erne, fremsætter en begrundet anmodning om at udøve denne beføjelse, eller i det mindste i tilfælde, hvor private ejere hævder, at der har fundet en miljømæssig forringelse af området sted, til hinder for korrekt anvendelse af artikel 9 og 10 i direktiv 92/43/EØF? b) Er en national bestemmelse (så som artikel 3, stk. 4a, i DPR 357/97), der fastsætter en beføjelse for regionerne og de autonome provinser til af egen drift at foreslå revision af LAF'erne, efter en regelmæssig vurdering, uden at fastsætte præcist, hvor hyppigt vurderingen skal foretages (eksempelvis hvert andet år, hver tredje år osv.) og uden at fastlægge, at den regelmæssige vurdering, som er overladt til regionerne og de autonome provinser, offentliggøres ved hjælp af kollektive kampagner, der har til formål at gøre det muligt for berørte parter at fremsætte bemærkninger eller forslag, til hinder for korrekt anvendelse af artikel 9 og 10 i direktiv 92/43/EØF? c) Er en national bestemmelse (så som artikel 3, stk. 4a, i DPR 357/97), der tildeler regionerne og de autonome provinser initiativet til revision af LAF'erne, uden at fastsætte en initiativret også for staten, i det mindste som en subsidiær ret i tilfælde af passivitet fra regionerne og de autonome provinser side, til hinder for korrekt anvendelse af artikel 9 og 10 i direktiv 92/43/EØF? d) Er en nationale bestemmelse (så som artikel 3, stk. 4a, i DPR 357/97), der fastsætter en beføjelse for regionerne og de autonome provinser til af egen drift at foreslå revision af LAF'erne efter et fuldstændigt frit og uforpligtende skøn, selv om der er indtruffet – og formelt blevet påvist – tilfælde af forurening eller miljømæssig forringelse, til hinder for korrekt anvendelse af artikel 9 og 10 i direktiv 92/43/EØF?</p>	Dom	03.04.14
C-319/13	<p>RÄTZKE</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 4, litra a), i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 1062/2010 af 28. september 2010 om supplerende af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/30/EU for så vidt angår energimærkning af fjernsyn fortolkes</p>	Dom	03.04.14

	således, at forhandleren (fra den 30.11.2011) kun er pålagt en pligt til etikettering af fjernsyn, såfremt disse fjernsyn allerede fra leverandørens side i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, litra a), er leveret med den pågældende etiket, eller omfatter forhandlerens mærkningspligt (fra den 30.11.2011) også sådanne fjernsyn, som før den 30.11.2011 blev leveret af leverandøren uden de pågældende etiketter, således at forhandleren er forpligtet til (rettidig, efterfølgende) anfordring af sådanne etiketter.		
C-387/12	Hi Hotel HCF Sagen vedrører: Fortolkning af artikel 5, nr. 3), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1): Skal artikel 5, nr. 3), i forordning (EF) nr. 44/2001 fortolkes således, at skadetilføjesen er foregået i en medlemsstat (medlemsstat A), når den ulovlige handling, der er genstand for sagen, eller som er grundlaget for de rejste krav, er begået i en anden medlemsstat (medlemsstat B) og består i medvirken i den ulovlige handling (hovedforholdet), der fandt sted i den førstnævnte medlemsstat (medlemsstat A)?	Dom	03.04.14
C-438/12	Weber Sagen vedrører: Anvendelsesområdet for artikel 22, 27 og 28 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.	Dom	03.04.14
C-515/12	„4finance“ Sagen vedrører: 1) Skal nr. 14) i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 [org. s. 7] fortolkes således, at den omstændighed, at der etableres, drives eller promoveres en salgsfremmende pyramideordning, alene anses for handelspraksis, som under alle omstændigheder er vildledende, når forbrugeren skal erlægge et vederlag for til gengæld at blive stillet en kompensation i udsigt for hovedsagelig at have introduceret andre forbrugere for ordningen og i mindre grad for salg eller forbrug af produkter? 2) Hvis det er nødvendigt, at forbrugeren erlægges et vederlag for retten til at modtage en kompensation, har størrelsen af det vederlag, der erlægges af forbrugeren mod til gengæld at blive stillet en kompensation i udsigt for hovedsagelig at have introduceret andre forbrugere for ordningen og i mindre grad for salg eller forbrug af produkter, da en indvirkning på kvalificeringen af den salgsfremmende pyramideordning som vildledende handelspraksis som omhandlet i punkt 14) i bilag I til direktivet? Kan vederlag, der erlægges af forbrugerne, som er af et rent symbolsk beløb og betales med henblik på at identificere forbrugerne, anses for et vederlag mod til gengæld at blive stillet en kompensation i udsigt som omhandlet i nr. 14) i bilag I til direktivet? 3) Skal nr. 14) i bilag I til direktivet fortolkes således, at det kun har betydning for, at en salgsfremmende pyramideordning anses for vildledende handelspraksis, at kompensationen betales til en allerede registreret forbruger for hovedsagelig den omstændighed, at den pågældende har introduceret andre forbrugere for ordningen, og i mindre grad for salg eller forbrug af produkter, eller har det omfang, hvori den kompensation, der betales til deltagerne i ordningen for at have introduceret nye forbrugere, er finansieret af bidragene fra de nye medlemmer, ligeledes betydning? Skal den kompensation, der betales til allerede registrerede deltagere i den salgsfremmende pyramideordning i den foreliggende sag, finansieres fuldt ud eller for den overvejende del af bidragene fra de nye medlemmer, der er indtrådt i ordningen?	Dom	03.04.14
C-288/12	Europa-Kommissionen mod Ungarn Påstand: Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri	Dom	08.04.14

	udveksling af sådanne oplysninger (1), idet Ungarn har fjernet den tilsynsførende for databeskyttelse fra sit embede i utide. Ungarn tilpligtes at betale sagens omkostninger.		
C-293/12 og C-594/12	Seitlingere.a. Sagen vedrører: 1) Er artikel 3-9 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/24/EF af 15. marts 2006 om lagring af data genereret eller behandlet i forbindelse med tilvejebringelse af offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationstjenester eller elektroniske kommunikationsnet og om ændring af direktiv 2002/58/EF forenelig med artikel 7, 8 og 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? 2) 2.1. Skal der, set i lyset af forklaringerne til chartrets artikel 8, der i henhold til chartrets artikel 52, stk. 7, er udarbejdet som en vejledning ved fortolkningen af chartret, og som Verfassungsgerichtshof skal inddrage behørigt, tages samme hensyn til direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og forordning (EF) nr. 45/2001 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og – organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger som til betingelserne i chartrets artikel 8, stk. 2, og artikel 52, stk. 1, ved bedømmelsen af gyldigheden af indgreb? 2.2. Hvilket forhold er der mellem »EU-retten« som nævnt i chartrets artikel 52, stk. 3, sidste punktum, og de databeskyttelsesretlige direktiver? 2.3. Skal der henset til, at direktiv 95/46/EF og forordning (EF) 45/2001 indeholder betingelser og begrænsninger for udøvelse af den grundlæggende ret til databeskyttelse i henhold til chartret, ved fortolkning af chartrets artikel 8 tages hensyn til ændringer, der følger af nyere sekundærret? 2.4. Følger det af princippet om overholdelse af det højeste beskyttelsesniveau, som opstilles i chartrets artikel 53, når der henses til chartrets artikel 52, stk. 4, at grænserne for tilladte sekundærretlige indskrænkninger skal drages snævrere? 2.5. Kan der henset til chartrets artikel 52, stk. 3, præambelens stk. 5, og forklaringerne til artikel 7, hvorefter de rettigheder, der sikres i artikel 7, svarer til dem, der er sikret ved artikel 8 i den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK), udledes synspunkter af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis om EMRK's artikel 8, som påvirker fortolkningen af chartrets artikel 8?	Dom	08.04.14
C-74/13	GSV Sagen vedrører: Vedrører Kommissionens forordning (EU) nr. 138/2011 af 16. februar 2011 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse åben mesh-stoffer af glasfibre med oprindelse i Folkerepublikken Kina, samt i dennes artikel 1, stk. 1.	Dom	09.04.14
C-225/13	Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuvee.a. Sagen vedrører: »1) Skal artikel 7 i direktiv 75/442/EØF om affald fortolkes således, at den gør det muligt at kvalificere en generel retsforskrift som en affaldshåndteringsplan, når denne retsforskrift – som en undtagelse til reglen, hvorefter der ikke kan gives tilladelse til centre for teknisk nedgravning af affald uden for de områder, der er fastlagt i affaldshåndteringsplanen – bestemmer, at de centre for teknisk nedgravning af affald, der har opnået tilladelse før den nævnte affaldshåndteringsplans ikrafttræden, også efter denne ikrafttræden kan opnå nye tilladelser for de grundstykker, som var genstand for den tilladelse, der blev givet før affaldshåndteringsplanens ikrafttræden? 2) Skal artikel 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet fortolkes således, at begreberne plan og program omfatter en generel retsforskrift, der – som en undtagelse til reglen, hvorefter der ikke kan gives tilladelse til centre for teknisk nedgravning af affald uden for de områder, der er fastlagt i affaldshåndteringsplanen i overensstemmelse med artikel 7 i direktiv 75/442/EØF om affald – bestemmer, at de centre for teknisk nedgravning af affald, der har opnået tilladelse før den nævnte affaldshåndteringsplans ikrafttræden, også efter denne ikrafttræden kan opnå nye tilladelser for de grundstykker, som var genstand for den tilladelse, der blev givet før affaldshåndteringsplanens ikrafttræden? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, opfylder artikel 70, afsnit 2, i dekret af 27. juni 1996 om affald som ændret ved dekret af 16. oktober 2003 de i direktiv 2001/42/EF fastsatte krav til vurderingen af virkningerne?«	Dom	09.04.14

C-583/12	<p>Syntax Trading</p> <p>Sagen vedrører: 1) Kan den i artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1383/2003 omhandlede »procedure, der tager sigte på at fastslå, om en intellektuel ejendomsret er krænkede« også gennemføres ved toldafdelingen, og skal den i forordningens kapitel III omhandlede »myndighed, der er kompetent til at træffe afgørelse vedrørende sagens realitet« være adskilt fra toldmyndighederne? 2) I anden betragtning til forordning nr. 1383/2003 nævnes beskyttelsen af forbrugerne som et af forordningens mål, og ifølge tredje betragtning er det vigtigt at indføre en egnet procedure, der sætter toldmyndighederne i stand til at gribe ind for at sikre overholdelsen af forbuddet mod, at varer, der krænker en intellektuel ejendomsret, indføres til Fællesskabets toldområde, under de bedst mulige betingelser, uden at den i anden betragtning til denne forordning og i første betragtning til gennemførelsesforordning nr. 1891/2004 anførte lovlige frie handel hæmmes. Er det foreneligt med disse mål, hvis de i artikel 17 i forordning nr. 1383/2003 fastsatte foranstaltninger kun kan anvendes, såfremt rettighedsindehaveren indleder den i forordningens artikel 13, stk. 1, omhandlede procedure, som har til formål at fastslå, om der har fundet en krænkelse sted af en intellektuel ejendomsret, eller skal toldmyndigheden også have mulighed for at indlede den pågældende procedure med henblik på at forfølge disse mål på bedst mulig måde?</p>	Dom	09.04.14
C-616/11	<p>T-Mobile Austria GmbH mod VereinfürKonsumenteninformation</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 52, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked fortolkes således, at den også skal finde anvendelse på kontraktforholdet mellem en mobiltelefonoperatør som betalingsmodtager og dennes privatkunde (forbruger) som betaler? 2) Skal en af betaleren personligt underskrevet betalingsanvisning hhv. en procedure for udstedelse af overførselsordrer, der hviler på en underskrevet betalingsanvisning, samt en aftalt procedure for udstedelse af overførselsordrer i online banking (telebanking) anses for »betalingsinstrumenter« i den betydning, der forudsættes i artikel 4, nr. 23, og artikel 52, stk. 3, i direktiv 2007/64/EF? 3) Skal artikel 52, stk. 3, i direktiv 2007/64/EF fortolkes således, at den er til hinder for anvendelse af nationale retsfor skrifter, der især uden at sondre mellem forskellige betalingsinstrumenter indeholder et generelt forbud mod, at betalingsmodtageren opkræver gebyrer?</p>	Dom	09.04.14
C-269/13 P	<p>Acino AG (tidligere Acino Pharma GmbH) mod Europa-Kommissionen</p> <p>Påstande: Rettens dom af 7. marts 2013 i sag T-539/10 ophæves på grund af tilsidesættelse af EU-retten, og Kommissionens beslutninger K(2010) 2203, K(2010) 2205, K(2010) 2210 og K(2010) 2218 af 29. marts 2010 samt Kommissionens beslutninger K(2010) 6430, K(2010) 6432, K(2010) 6434 og K(2010) 6435 af 16. september 2010 vedrørende lægemidlerne ClopidogrelAcino — Clopidogrel, Clopidogrelratiopharm — Clopidogrel, ClopidogrelHexal — Clopidogrel og Clopidogrelratiopharm GmbH — Clopidogrel annulleres.</p> <p>Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	10.04.14
C-58/13 og C-59/13	<p>Torresim.fl</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/5/EF af 16. februar 1998 om lettelse af adgangen til varig udøvelse af advokaterhvervet i en anden medlemsstat end den, hvor beskikkelsen er opnået, i lyset af det almindelige princip om forbud mod misbrug af beføjelser og artikel 4, stk. 2, TEU om respekten for de nationale identiteter, fortolkes således, at de nationale forvaltningsmyndigheder har pligt til at registrere italienske statsborgere, som har misbrugt EU-retten, i advokatfortegnelsen over etablerede advokater, og er artiklen da således til hinder for en national praksis, ifølge hvilken disse myndigheder kan afvise begæringer om registrering i advokatfortegnelsen over etablerede advokater, såfremt der foreligger sådanne objektive omstændigheder, som giver anledning til at antage, at der er tale om misbrug af EU-retlige beføjelser, dog uden at påvirke dels overholdelsen af proportionalitetsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling, dels vedkommendes ret til at anlægge sag for at påberåbe sig</p>	GA	10.04.14

	<p>en eventuel tilsidesættelse af etableringsretten og således opnå en domstolsprøvelse af forvaltningens foranstaltning? 2) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 3 i direktiv 98/5/EF, som fortolket, da opfattes som ugyldig i lyset af artikel 4, stk. 2, TEU, for så vidt den tillader omgåelse af en medlemsstats lovgivning, ifølge hvilken adgangen til at udøve advokatvirksomhed er betinget af, at en statslig eksamen bestås, idet denne eksamen er fastsat i medlemsstatens forfatning og henhører under de grundlæggende principper for beskyttelse af forbrugerne af de erhvervsmæssige ydelser og en effektiv domstolsforvaltning?</p>		
C-85/13	<p>Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 og/eller artikel 4 og/eller artikel 5 samt artikel 10 i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand (1), idet den — ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at byområderne Bareggio, Cassanod'Adda, Melegnano, Mortara, Olona Nord, OlonaSud, Robecco sul Naviglio, San Giuliano MilaneseEst, San Giuliano MilaneseOvest, Seveso Sud, Trezzano sul Naviglio, Turbigo og Vigevano (Lombardiet) med over 10 000 personækvivalenter, som udleder spildevand til vandrecipienter, der i henhold til nævnte direktivs artikel 5, stk. 1, betragtes som »følsomme områder«, er forsynet med kloaknet til opsamling af byspildevand som omhandlet i direktivets artikel 3, — ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at i byområderne Pescasseroli (Abruzzo), AvianoCapoluogo, Cormons, Gradiscad'Isonzo, Grado, Pordenone/Porcia/Roveredo/Cordenons, Sacile (Friuli Venezia Giulia), Bareggio, Broni, Calco, Cassanod'Adda, Casteggio, Melegnano, Mortara, Orzinuovi, Rozzano, San Giuliano MilaneseOvest, Seveso Sud, SommaLombardo, Trezzano sul Naviglio, Turbigo, Valle San Martino, Vigevano, Vimercate (Lombardiet), Pesaro, Urbino (Marche), Alta Val Susa (Piemonte), Nuoro (Sardinien), Castellammare del Golfo I, Cinisi, Terrasini (Sicilien), Courmayeur (Valle d'Aosta) og Thiene (Veneto) med over 10 000 personækvivalenter, underkastes byspildevand, der tilledes kloaknet, før udledningen en sekundær rensning eller en tilsvarende rensning i henhold til artikel 4 i direktiv 91/271/EØF, — ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at i byområderne Pescasseroli (Abruzzo), AvianoCapoluogo, Cividale del Friuli, Codroipo/Sedegliano/Flaibano, Cormons, Gradiscad'Isonzo, Grado, LatisanaCapoluogo, Pordenone/Porcia/Roveredo/Cordenons, Sacile, San Vito al Tagliamento, Udine (Friuli Venezia Giulia), Frosinone (Lazio), Francavilla Fontana, Monteiasi, Trinitapoli (Apulien), Dorgali, Nuoro, ZIR Villacidro (Sardinien) og Castellammare del Golfo I, Cinisi, Partinico, Terrasini og Trappeto (Sicilien) med over 10 000 personækvivalenter, som udleder spildevand til vandrecipienter, der betragtes som »følsomme områder« i henhold til direktiv 91/271/EØF, underkastes byspildevand, der tilledes kloaknet, før udledningen en mere vidtgående rensning end en sekundær rensning eller en tilsvarende rensning i henhold til direktivets artikel 5, — og ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de rensningsanlæg for byspildevand, der bygges for at efterkomme kravene i artikel 4-7 i direktiv 91/271/EØF, projekteres, opføres, drives og vedligeholdes således, at de har tilstrækkelig funktionsduelighed under alle normale lokale vejrforhold, og at der tages hensyn til sæsonbestemte svingninger i spildevandsmængden ved projekteringen af anlæggene i byområderne Pescasseroli (Abruzzo), AvianoCapoluogo, Cividale del Friuli, Codroipo/Sedegliano/Flaibano, Cormons, Gradiscad'Isonzo, Grado, LatisanaCapoluogo, Pordenone/Porcia/Roveredo/Cordenons, Sacile, San Vito al Tagliamento, Udine (Friuli Venezia Giulia), Frosinone (Lazio), Bareggio, Broni, Calco, Cassanod'Adda, Casteggio, Melegnano, Mortara, Orzinuovi, Rozzano, San Giuliano MilaneseOvest, Seveso Sud, SommaLombardo, Trezzano sul Naviglio, Turbigo, Valle San Martino, Vigevano, Vimercate (Lombardiet), Pesaro, Urbino (Marche), Alta Val Susa (Piemonte), Francavilla Fontana, Monteiasi, Trinitapoli (Apulien), Dorgali, Nuoro, ZIR Villacidro (Sardinien), Castellammare del Golfo I, Cinisi, Partinico, Terrasini, Trappeto (Sicilien), Courmayeur (Valle d'Aosta) og Thiene (Veneto). Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Dom	10.04.14
C-	U	GA	10.04.14

101/13	<p>Sagen vedrører: 1) Skal udfærdigelsesproceduren for den maskinlæsbare persondataside i pas, der udstedes af medlemsstaterne, ifølge bilaget til forordning (EF) nr. 2252/2004 opfylde samtlige obligatoriske specifikationer i ICAOdokument 9303, del 1 (maskinlæsbare pas)? 2) Såfremt en persons navn i henhold til en medlemsstats navnelovgivning består af den pågældendes for- og efternavn, er medlemsstaten da i henhold til bilaget til forordning (EF) nr. 2252/2004, sammenholdt med bestemmelserne i ICAO-dokument 9303, del 1 (maskinlæsbare pas), afsnit IV, punkt 8.6, berettiget til endvidere at anføre fødenavn som primært identifikationskendetegn i rubrik 6 på passets maskinlæsbare persondataside? 3) Såfremt en persons navn i henhold til en medlemsstats navnelovgivning består af den pågældendes for- og efternavn, er medlemsstaten da i henhold til bilaget til forordning (EF) nr. 2252/2004, sammenholdt med bestemmelserne i ICAO-dokument 9303, del 1 (maskinlæsbare pas), afsnit IV, punkt 8.6, berettiget til endvidere at anføre fødenavn som sekundært identifikationskendetegn i rubrik 7 på passets maskinlæsbare persondataside? 4) Såfremt spørgsmål 2 eller 3 besvares bekræftende: Er en medlemsstat, i henhold til hvis navnelovgivning en persons navn består af den pågældendes for- og efternavn, henset til beskyttelsen af en persons navn i overensstemmelse med grundrettighedschartrets artikel 7 og EMRK's artikel 8, forpligtet til, i datafeltbetegnelsen på passets maskinlæsbare persondataside, hvor fødenavnet anføres, at oplyse, at fødenavnet ligeledes er anført dér? 5) Såfremt spørgsmål 4 besvares benægtende: Er en medlemsstat, i henhold til hvis navnelovgivning en persons navn består af den pågældendes for- og efternavn, og ifølge hvis nationale paslovgivning datafeltbetegnelserne ligeledes skal anføres på engelsk og fransk på passets maskinlæsbare persondataside, hvor der i rubrik 6 på passets maskinlæsbare persondataside på en særskilt linje tillige skal anføres fødenavn, og inden fødenavnet forkortelsen »geb.« for »geboren« (»født«), henset til beskyttelsen af en persons navn i overensstemmelse med grundrettighedschartrets artikel 7 og EMRK's artikel 8, forpligtet til ligeledes at anføre forkortelsen »geb.« for »geboren« på engelsk og fransk? 6) Er en medlemsstat, i henhold til hvis navnelovgivning en persons navn består af den pågældendes for- og efternavn, i henhold til bilaget til forordning (EF) nr. 2252/2004, sammenholdt med bestemmelserne i ICAOdokument 9303, del 1 (maskinlæsbare pas), afsnit IV, punkt 8.6, berettiget til at anføre fødenavnet som valgfri personoplysning i rubrik 13 på passets maskinlæsbare persondataside?</p>		
C-435/12	<p>ACI Adam e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal ophavsretsdirektivets artikel 5, stk. 2, litra b), – alene eller i forbindelse med dets artikel 5, stk. 5, – fortolkes således, at den der omhandlede indskrænkning [org. s. 23] af ophavsretten gælder for reproduktioner, der opfylder de krav, der omhandles i bestemmelsen, uden hensyn til om de eksemplarer af det værk, som reproduktionerne er fremstillet af, er erhvervet retmæssigt – dvs. uden krænkelse af den berettigedes ophavsrettigheder – af den pågældende fysiske person, eller gælder indskrænkningen kun for reproduktioner, som er fremstillet af eksemplarer, som den pågældende person har erhvervet uden krænkelse af ophavsretten? 2. a. Såfremt besvarelsen af spørgsmål 1 lyder som anført i slutningen af spørgsmålet, kan anvendelsen af »tretrinsprøvelsen« i ophavsretsdirektivets artikel 5, stk. 5, da give anledning til at udvide anvendelsesområdet for indskrænkningen i henhold til artikel 5, stk. 2, eller kan anvendelsen kun føre til, at indskrænkningens rækkevidde begrænses? 2. b. Såfremt besvarelsen af spørgsmål 1 lyder som anført i slutningen af spørgsmålet, er det da i strid med ophavsretsdirektivets artikel 5 eller med andre EU-retlige regler, såfremt det af en regel i national ret følger, at der skal ydes en rimelig kompensation for reproduktioner, som en fysisk person har fremstillet til privat brug uden noget direkte eller indirekte kommercielt formål, uden hensyn til om fremstillingen af reproduktionerne er tilladt i henhold til ophavsretsdirektivets artikel 5, stk. 2, og uden at denne regel krænker rettighedshaverens forbudsret og dennes ret til skadeserstatning? Er det i lyset af »tretrinsprøvelsen« i ophavsretsdirektivets artikel 5, stk. 5, af betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at der (endnu) ikke er tekniske midler til rådighed til at forhindre privatkopiering uden tilladelse? 3. Finder håndhævelsesdirektivet anvendelse på en tvist som den foreliggende, i hvilken – efter at en medlemsstat i medfør af ophavsretsdirektivets artikel 5, stk. 2, litra b), har</p>	Dom	10.04.14

	forpligtet fabrikanter og importører af medier, der er egnet og bestemt til reproduktion af værker, til at indbetale den rimelige kompensation, der omhandles i bestemmelsen, til en organisation, som denne medlemsstat har udpeget til at indkræve og fordele kompensationen – de til betaling forpligtede personer har nedlagt påstand om, at retten tilpligter den omhandlede organisation, der har taget til genmæle, at anerkende visse omstridte omstændigheder, der har betydning for fastsættelsen af den [org. s. 25] rimelige kompensation?		
C-485/12	Maatschap T. van Oosterom en A. van Oosterom-Boelhouwer Sagen vedrører: Skal artikel 32 i forordning (EF) nr. 796/2004 fortolkes således, at der altid skal ske en fysisk kontrol på stedet, før det på grundlag af luftfotografier taget i forbindelse med bedømmelsen af en anmeldelse kan vedtages, at den anmeldelse, som en landbruger har indgivet, ikke er nøjagtig?	Dom	10.04.14
C-609/12	Ehrmann Vedrørende fortolkning af artikel 10, stk. 1 og 2, artikel 28, stk. 5, og artikel 29 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 af 20. december 2006 om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer (EUT L 404, s. 9) som senest ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 116/2010 af 9. februar 2010 (EUT L 37, s. 16): Skal oplysningsforpligtelserne i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1924/2006 allerede opfyldes i 2010?	Dom	10.04.14